

Ilka Pacovská - Smrt kouzelného džina

Trest

Není obvyklé, aby si někdo odpykával o prázdninách školní trest, ale Hanka, Sváťa a Rafan ho dobrovolně přijali. Dokonce s nadšením. Celou první polovinu prázdnin trávili v útulku pro nemocná nebo zraněná magická zvířata a pomáhali se vším, co bylo v jejich silách. Většina zdejších pacientů byla trochu zvláštní. Ošetřovatelé se museli vyrovnávat nejen s jejich nemocemi, ale i s faktem, že zvířata používají magické schopnosti. Proto bylo žádoucí, aby i pracovníci ve zdejším útulku aspoň trochu ovládali sedmý smysl.

„Hele, Sváťo, jsi gentleman?“ zeptala se Hanka.

Kamarád zbystřil pozornost, protože za tou nevinou otázkou cítil zradu. „Pokud nemáš na mysli, že za tebe vyčistím klece rochnáků, tak bych možná mohl odpovědět kladně.“

„Gentleman si podmínky nekladou...“

„Gentleman nemusí čistit nejsmradlavější klece z celého útulku,“ zubil se Sváťa, „jen si to taky užij. Koneckonců jsi tu za trest, ne?“

„Jo. Stejně jako ty.“

Jejich dohadování přerušil přílet draka. Zabrzdil přímo před nimi.

„Tak co, máš to?“ zeptal se ho Sváťa.

„No jasně. Ale ještě to ukažte Sidi, ať můj výběr pro jistotu zkontroluje,“ řekl a podal Hance košík plný tmavozeleného listí s nachovými žilkami na rubu.

„Jsi fakt dobrej, Plame, to se musí nechat,“ ocenil ho Sváťa, „a Giro vzkazuje, že máš za přístřeškem něco k snědku.“

„Prima,“ protáhl se drak, „byla to dlouhá cesta a trochu mi vyhládlo.“

Odletěl k boudě ve stepi, aby schroupal připravený kus zvěřiny. Drak odmítal stolovat v blízkosti útulku, aby své lidské kamarády ušetřil pohledu na konzumované syrové maso.

„Musíš Plama pochválit,“ libovala si Sidi, když ji Hanka předala košík, „našel přesně to, co jsem potřebovala. Batolelkům čerstvé listí prospěje. Nechtěl by u nás tvůj dračí kamarád zůstat?“

„I kdyby chtěl, jeho matka bude mít opačný názor. Kamarádit s člověkem se v jejich hnízdě hodnotí jako zvrácenost. Kdyby tu nebyl za trest, draci by to nepochopili.“

„Škoda, je moc fajn,“ povzdechla Sidi a poslala děti, aby se šly naobědvat. V jídelně bylo živo. Z rezervace dorazilo několik strážců a řešili s Girem problémy s přemnoženými dizlobrazy.

Děti si nabraly polévku, brambory a sekanou a odnesly si ták s jídlem ke stolu. Muži jim přátelsky kývli na pozdrav a pokračovali v diskuzi.

„...tak mi teda porad'. Už zabili osm pálivců a pořád víc se roztahují na jejich území. Mám obavu, že je za chvíli zlikvidují úplně.“

„A co takhle pálivce přestěhovat? Určitě by se jim líbilo pod Zubatým hřebenem. Je tam spousta puklin a stabilní podloží, nehrozilo by, že tam způsobí požár.“

„Myslíš, že nás něco podobného nenapadlo? Jenže jak? Jak je chceš přestěhovat?“

„No jo, sakra, to není úplně jednoduché, že?“

Do místnosti vstoupila Sidi a rovněž si šla vybrat něco k jídlu. Když se posadila, Giro na ni mávl: „Tak co, všechno v pořádku?“

„Jakžtakž. Až na kvantery. Samec je celkem dobrý a poranění břicha se mu rychle hojí, ale samice se za ty dva dny, co je u nás, zhoršila. Nechápu proč.“

„Jé, Rafan se vrátil,“ nadskočil najednou Sváťa a mával na kamaráda, který se objevil ve dveřích jídelny. Hned mu udělal vedle sebe místo, aby si mohl přisednout.

„Ahoj, Rafe,“ usmála se Hanka, „co fuňové?“

„V pohodě,“ kývl Rafan a pustil se do polévky, „stádo jsme našli a naši dva pacienti se do něj zařadili naprosto bez problémů. Myslím, že už se o ně nemusíme bát. A co tady?“

„U kvanterů to vypadá špatně.“

„To mě mrzí, bylo by jich škoda. Takové krásné šelmy člověk hned tak nevidí.“

„Mě fascinuje jejich magické maskování,“ přikyvoval Svát'a mezi sousty, „představ si, že tady mají na kůži vzorek klece.“

Když dojedli, vypravil se Rafan společně se Sidi ke kvanterům. Hanka šla s velkým vzdycháním čistit klece rochnáků a Svát'a musel ještě roznést zrní a zeleninu pro drobné hlodavce.

Kvanteři byli neklidní a před lidmi couvali k zadní části klece, kde se snažili splynout s pozadím.

„Vidíš?“ řekla lékařka Rafanovi, „samice už ani nemá dost síly měnit mimikry. Nežere, jen se občas napije vody.“

„Co jí může být? Opravdu to nevidíš?“

„Má jen malé zranění na zadní tlapě, ale není nemocná, jen se mi zdá nešťastná.“

Rafan ucítil, jak se jeho tulík dere z kapsy. Pomohl mu ven: „Tak co, Plavíku, chceš se zúčastnit diskuze?“

Tulík zahvízdal, seskočil na zem a vběhl do klece. Rafan chtěl jít za ním, ale Sidi ho zdržela. „Pokud k nim vstoupíš, napadnou tě. Raději zavolej svého mrňouse k sobě.“

Tulík švitořil v kleci tak dlouho, až na něj samice zavrčela. Hned potom Plavík hbitě vyšplhal zpět na Rafanovo rameno. Znovu začal povykovat.

Rafan překvapeně zdvihl obočí: „Tulík říká, že samice chce zpět svá mláďata.“

„Cože? Ona měla mladá? Proč mi to nikdo neřekl? Kdoví, jestli jsou vůbec ještě naživu,“ polekala se Sidi a vyrazila skoro poklusem zpět k jídelně.

„Kvanteři měli mláďata,“ zařvala hned ode dveří a ochránci zvedli hlavy od mapy, kterou zaujatě studovali.

„To není možné, to bych věděl,“ vyhrkl ochránce, který zraněné kvantery a rochnáky před dvěma dny přivezl.

„Musíme se tam vrátit a všechno prohledat,“ odsunul Giro mapu a neprodleně začal organizovat výpravu na území rezervace, odkud zraněná zvířata pocházela.

„No jasně, museli bránit mláďata, jinak by rochnáky nenapadli. Normálně by před těmi smrad'ochy utekli.“

Před barákem se během okamžiku shromáždila skupinka chlapů.

„Giro, teď nám otevři průchod nejbliž, jak jen si troufneš,“ houkl na organizátora akce jeden z mužů, jakmile přítomným rozdal sítě a nůše. Za okamžik všichni zmizeli v modravém oválu brány.

„Snad to stihnou,“ vzdychla tiše Sidi a rozčileně si prohrábla vlasy.

Hanka zatím u rochnáků vytahovala z klece mělký bazének naplněný bahnem. Když ho zvířatům po jejich příjezdu míchala, bylo to sice čvachtavé bahno, ale jinak celkem normální. Teď to byla smrdutá břecha, které se štítily dotknout. Jak jen mohli tihle drobní funicí tvorové za pouhé dva dny vyprodukovat tolik smradu? Během hrabání podestýlky musela hlídat, aby některý rochnák nevyklouzl otevřenými dvířky. Nejdřív jim do zadní části klece nasypala čistou slámu, pak několikrát vypláchla bazének vodou a namíchala jim novou várku bahna, aby se měli v čem čvachtat. Vynesla kbelíky s odpadem do likvidační jámy a šla se umýt.

Než se stihla vydrbat, dorazili k umývárně i Svát'a s Rafanem.

Rafan významně začichal kolem sebe a nevinně se zeptal: „Co sis to pořídila za parfém? Není to značka Bažina?“

„Myslím, že se mýlíš. Já bych tipnul na značku Močál-extra,“ přidal se Svát'a a uhnul proudu kapek, které po něm Hanka vystříkla.

„Je to fakt síla,“ smál se Rafan, „Plam by tě měl vzít vymáchat do jezera.“

„Jen počkej,“ zašklebila se na něj Hanka, „však ono na tebe taky ještě dojde. Jsem zvědavá, kolik humoru budeš mít za dva dny touhle dobou.“

Nad útlukem zakroužil drak, po křídle sklouzl níž a přistál vedle umývárny: „Tak co, máte hotovo? Nepůjdeme si zalítat?“

„Já nemůžu, mám službu u večerního krmení,“ zavrtěl hlavou Rafan.

„A já bych rád počkal, jestli najdou ta kvanterí mláďata,“ pokrčil rameny Svát'a.

„Chvilku vydrž, Plame, skočím si pro prkno a proletíme se spolu. Já už mám dneska hotovo,“ usmála se Hanka a uvítala, že bude také jednou s dračím přítelem sama. Popadla jedno z prken, které jim pan Mojerana půjčil ze základny, a upalovala za drakem.

„...a protáhni ji jezerem, ať se z ní smyje ten puch“, zaslechla ještě Rafana, jak radí drakovi, takže na rozloučenou vyplázla na kamaráda jazyk. Naskočila na prkno, plynule zesílila stoupavý výkon a vyrazila do stepí. Po chvíli ucítila v zádech závan křídel letícího draka. Kroužili nad stepí, honili se a dováděli. Pak Hance sklouzla z vlasů spona a spadla na zem. Rychle zatočila zpět, aby ji našla. Drak přistál vedle ní. Pomocí prstů se snažila uspořádat své rozlitané vlasy. Sotva je konečně uhladila, naklonil se Plam k ní a lehce do nich foukl. Potěšeně se zazubil, když se začala rozčilovat a mračit.

„Nasedni si,“ řekl jí, jakmile měla sponu zpět ve vlasech.

„A co když nás někdo uvidí? Budeš mít průšvih,“ namítla dívka.

„Tady?“ zasmál se drak. „Široko daleko je tu jen pár fuňů.“

„Tak jo,“ nenechala se prosit a za chvíli už letěli vysoko nad stepí až k jezeru.

„To je nádhera,“ užívala si divoký let, „tohle bych vydržela celé prázdniny.“

Drak se pomalým obloukem snesl nízko nad zem. „Odhoď prkno.“

„Doufám, že se nerozbije,“ řekla spíš sama pro sebe a poslechla.

„Ne, to nééé...“ zaprotestovala, když jí konečně došlo, co se drak chystá udělat.

„Zavři pusu a drž se,“ houkl na ni Plam, trochu zpomalil a rovnou z letu se ponořil do jezera. Jen taktak se Hanka stihla nadechnout a přimhouřit oči. Průlet ledovou vodou trval jen několik okamžiků, pak se drak vyhoupl z vody a přistál na břehu.

„To nebyl můj nápad,“ smál se, když viděl, jak stahuje šaty a ždímá je.

„Já toho Rafa zabiju,“ vyhrožovala, „a ty jsi stejný jako on, taky musíš vyzkoušet všechno, co ti kluci nakukaj.“

„Vydrbeš mi křídla, prosím?“ strčil jí drak svou tlamu až před obličej a udělal na ni smutný kukuč.

Hanka si uvědomila, že tohle je možná poslední odpoledne, které mohou trávit společně bez ohledu na to, co si kdo o jejich sourozeneckém vztahu myslí, bez nutnosti chovat se společensky a dodržovat pravidla, ať už dračí nebo lidská. Měli by si to užít a vychutnat do poslední minuty.

„To víš, že jo, Plame,“ rozložila na slunci mokré šaty, doběhla natrhat trsy mydlice a pak v trikotu, který používala v horkých dnech při létání na prkně a občas i při koupání, vlezla do studené vody. Drak už tam čekal a slastně mhouřil oči, když mu drbala místa kolem ramenních kloubů, a natáčel k ní křídla, aby na ně lépe dosáhla.

„Díky,“ řekl, když skončila, „chceš taky vydrbat záda?“

„Radši ne,“ zasmála se, „svou kůži na zádech mám docela ráda a hodlám ji zachovat nepoškozenou.“

Ještě chvilku s drakem dováděla ve studené vodě, ale když začala drkotat zuby, vyšla se ohřát.

I drak vylezl, uložil se na trávě a rozprostřel křídla, aby k nim mohlo slunce. Hanka se posadila k němu, opřela se o šupinatý krk a rozpustila si vlasy, aby proschly. Oba si mlčky vychutnávali příjemný pocit po koupeli i to, že jsou spolu. Během prázdninového pobytu v útulku se sblížili víc, než čekali. Občas je napadaly stejné věci a leckdy stačilo jen mrknutí, aby věděli, na co ten druhý myslí. Oběma se to moc líbilo a mrzelo je, že čas rychle utíká a blíží se chvíle rozloučení.

„Hanko,“ oslovil ji drak, když se zavrtěla, aby našla pohodlnější pozici, „dokážeš se spojit s Vronem? Je divné, že se ještě neozval.“

„Tak se s ním spoj ty,“ namítla.

„Nejde mi to. Asi je moc daleko.“

„Já myslela, že u dračího kontaktu na vzdálenosti nezáleží.“

„To závisí na tom, jak je drak magicky zdatný. Zkoušel jsem Vrona zavolat, ale neozval se mi. Asi nemám dost síly, abych ho tak daleko našel.“

„No dobře, zkusím to.“

Jako první si představila Vronovy oči, ale nestačilo to. Přidala představu Vronova kontaktního krystalu. Před sebou zřetelně zahustila temnou červeň a v ní prosvítal šedý obrys džinovy démonické tváře.

„To je dobře, že mě voláš,“ řekla šedá tvář, „mám malý problém s časovým rozvrhem. Opozdím se asi o sedm dní.“

„A co Paula?“

„Měla pravdu, když tvrdila, že se asi doma něco stalo a chtěla se vrátit. Její maminka vážně onemocněla.“

„A neumře?“ polekala se Hanka?

„Udělal jsem, co bylo v mých silách, abych ji vyléčil z nejhoršího. Jenže teď nemám dost magie na vytvoření brány a musím doplout lodí až do Dubovníku. Potom už se k vám dostanu snadno. Pozdravuj Plama. Doufám, že mu těch pár dní navíc nebude vadit.“

„Jemu určitě ne,“ usmála se Hanka, „to spíš jeho matce.“

„S tou už jsem vše dojednal. Ještě bych potřeboval mluvit s panem Mojeranou, je tam?“

„Máš smůlu, Vrone, rodiče kluků dostali pár dní dovolené, a tak jsou teď všichni doma.“

„Nevadí, vyřídím to později. Jinak nic nového?“

„Zatím jsou tu jen takové obvyklé obtíže, jako třeba najít mláďata kvanterů nebo jak přestěhovat pálivce.“

„No, já vám asi nepomohu, ale na pálivce se zkuste zeptat Plama.“ „Díky za radu.“

„Ozvu se, až doplním magii. Pokuste se zatím vyhnout průšvihům.“ Hanka se zasmála a džin zrušil spojení. Hned zvědavému Plamovi tlumočila, o čem byla řeč.

Domů se vrátili skoro za tmy. Hanka se hned běžela podívat ke kvanterům. U klece byla spousta lidí. Musela se podívat důkladně, aby zaznamenala u samice tři mláďata. I ti malí už zvládali magické mimikry dokonale.

„Tak pojd'te, udělali jsme, co se dalo. Teď si musí poradit sami.“

„Bojím se, že nejmenší mládě nepřežije,“ zavrtěl hlavou Giro.

„V přírodě se to taky stává,“ namítla Sidi, „musíme jim dopřát trochu času a soukromí, jinak to nezvládnou ani ta silnější mláďata. Pojd'te už.“

Skoro násilím vytlačila všechny přítomné pryč od klece. Pomalu došli do jídelny, kde se rozčilovala kuchařka, že jim vystydnou vdolečky.

„Měl jsem to nejmenší mládě v ruce a myslím, že Giro má pravdu. Bude zázrak, přežije-li do rána,“ řekl smutně Svát'a, když si brali talíře s večeří.

„Nechceš už změnit téma?“ zavrčel na něj Rafan.

„Hele,“ otočila se Hanka, na staršího kamaráda, „ty máš u mě pěkný vroubek. Jestli budeš ještě někdy Plama navádět k hloupostem, tak si mě nepřej.“

„Opravdu tě vymáchal?“ usmál se uličnický Rafan. „Víš co? Objednej mi za dva dny podobnou službu. Asi to budu potřebovat taky.“

Po večeři se jako obvykle přesunuli ven, kde sedávali u malého ohně. Plam už tu čekal na svém místečku a potěšeně zafuněl, když se u něj Hanka, Rafan a Svát'a uvelebili. Netrvalo dlouho a ochránci se znovu začali dohadovat, co s pálivci.

„A proč je tak těžké je přestěhovat?“ zeptal se Svát'a. Koukli po něm v rozpacích, mají-li se vůbec zdržovat otázkou malého kluka, ale nakonec nejspíš usoudili, že je třeba mládeži poskytnout informace.

„Pálivci jsou podobní ježkům, ale jsou asi dvakrát větší a bodliny mají jemné, nepichlavé. Zato kolem těla při ohrožení nebo vzrušení vytvářejí silové pole, které je na povrchu tak rozžhavené, že zapálí jakoukoliv organickou hmotu, a očití svědci tvrdí, že pod tím žárem pukají i kameny.“

- 1) Jak se jmenují hlavní hrdinové?
- 2) Kde tráví prázdniny?
- 3) Proč?
- 4) Jaká zvířata ošetřují?
- 5) Jací jsou jejich tajemní přátelé?
- 6) Proč se kvanteří samice neuzdravovala? Jak zápletka dopadla?
- 7) Jaké magické schopnosti mají někteří z nich?
- 8) Jak se přepravují na větší vzdálenosti?
- 9) Kdo je Vron?
- 10) Jaké sportovní náčiní používá Hanka k létání?
- 11) Kdo přestěhuje pálivce?
- 12) Jakým jazykem mluví dětští hrdinové? Jakým dospělí?
- 13) Proč se série jmenuje Sedmý smysl?
- 14) Některé motivy se shodují s jinou fantasy literaturou pro mládež (létání, pomoc magickým zvířatům aj. S jakou?

Řešení:

- 1) Hanka, Rafan, Sváťa
- 2) V útulku pro nemocná nebo zraněná magická zvířata
- 3) Odpykávají si školní trest (z předchozího dílu)
- 4) Rochňáky, batolelky, dizlobrazy, funě, kvantery...
- 5) Drak Plam, tulík Plavík
- 6) Strádala – odchytili ji bez mlád'at; po dvou dnech mlád'ata dohledali, vrátili je matce
- 7) Sváťa a Sidi – cítí nemoc, dokážou léčit; Hanka – spojuje se telepaticky s přítelem, mluví s drakem...
- 8) Prochází magickou branou
- 9) Džin, sluha Plamovy matky, který se o děti stará
- 10) Létající prkno
- 11) Drak Plam
- 12) Děti mluví nespisovnou češtinou, dospělí spisovnou, řeč vypravěče – spisovná
- 13) Všichni hrdinové mají magické schopnosti – sedmý smysl, každý díl je o jednom z nich
- 14) Harry Potter